

ultima **extra**

Oslo Sinfonietta 40 år

30. mai 2026
③ Premierer

Ultima Oslo Contemporary Music Festival
Henie Onstad Kunstsenter
Oslo Sinfonietta

ultima.no
hok.no
oslosinfonietta.no

Norges lengstlevende ensemble for
samtidsmusikk fyller år!

Oslo Sinfonietta

Fløyte	Anne Karine Hauge, Jara Elisabeth Hilbig*
Obo	Marie Tetzlaff
Klarinett	Ingvill Hafskjold, Rolf Borch
Saksofon	Rolf-Erik Nystrøm
Fagott	Embrik Snerte
Horn	Rune Brodahl, Leah Furu*
Trompet	Odd Nilsen, Jørgen Arnesen
Trombone	Sverre Riise, Astrid Vidhammer*
Tuba	William Moldestad*
Slagverk	Kjell Tore Innervik, Håkon Stene, Jonas Evenstad, Magnus Lille Haugen*
Piano	Sanae Yoshida, Ingfrid Breie Nyhus (også Korg), Kenneth Karlsson (også Celesta)
Korg-assistent	Hanne Rekdal
El-gitar	Anders Førisdal
Harpe	Isabella Cambini*
Fiolin	Odd Hannisdal, Hans Petter Mæhle, Kelly Sohyoung Lee, Birk Landaas*
Bratsj	Bendik Foss, Andrés Maurette O'Brien, Anders Rensvik
Cello	Hans Josef Groh, Ulrikke Henninen
Kontrabass	Håkon Thelin

*Praksis i Oslo Sinfonietta

Dirigent	Christian Eggen
Lyd	Asle Karstad (Løffler)
Video & lyddesign	Mariam Gviniashvili (Gviniashvili)
Videotekniker	Bálint Laczkó (Gviniashvili)
Lys	Nemanja Čado
Produksjon	Håkon Elias Pettersen, Hanne Rekdal, Seraphine.Erb, Sarah Ludwig-Simkin

Åse Hedstrøm: *Saisir*

Saisir (på fransk. «å gripe»), komponert 1987–1988, er knyttet til boktittelen med samme navn av den franske, belgiskfødte poeten og billedkunstneren Henri Michaux. Poesien i *Saisir* kan betegnes som del av Michaux' «tegnforfatterskap» og kan sies å befinne seg i et semiotisk grenseland mellom skrift og bilde. Tegnene og gestene er både eksplosive og kon-templative og kan minne om grafiske partiturer. Hedstrøms *Saisir* er inspirert av disse verkene. Det handler om myldrende bilder av tegn og bevegelse, om organisk vekst som avbrytes av plutselige brudd og klipp, men også forløp av overlageringer og strukturer som skimrer, vibrerer og puster.

Verket er bestilt av Sonja Henie og Niels Onstad Stiftelse til Oslo Sinfonietta i anledning 20-årsjubileet for Henie Onstad Kunstsenter i 1988.

Asbjørn Schaathun: *A London Symphony*

Schaathun om verket:

— Når det gjelder selve tilblivelsen av verket, baserer det seg på et fåfengt og nytteløst forsøk på å huske og (audio)visuelt gjenskalle gleden og entusiasmen jeg opplevde som komposisjonsstudent i gjennombruddstiden for den nye digitale teknologien (jeg kjøpte min første mikrodatamaskin hos Lion Computers i Tottenham Court Road i London i 1984).

Det er selvsagt et fåfengt forsøk på å gjenskape iveren, entusiasmen og fremtidstroen som for meg var så tydelig til stede. Man kunne kanskje bare kalle det å være ung, men fremfor alt var det en livsglede og en brennende interesse hos meg, i tidens ånd, for å kunne bruke datateknologi – ikke med kjølig distanse, men med et varmt musikalsk hjerte, hvor det å analysere lyder og skape simulerte musikalske sekvenser fremsto som et mysterium – noe det fortsatt gjør! Den perfekte balansen mellom rasjonalitet og emosjonalitet (selv om teknologigigantene i dag gjør sitt beste for å trivialisere denne teknologien).

Samtidig er dette også et lite portrett av meg selv i London som student ved Royal College of Music, hvor både den glødende interessen for det jeg drev med og alle de emosjonelle og kulturelle inntrykkene og personlige opplevelsene byen la til rette for, forandret meg for alltid. Så dette er min hyllest til denne byen, London – gigantisk, mystisk og historisk – og, i mitt minne, fortsatt uoppgåelig.

John Persen: *Arvesøl*

Arvesøl er et rytmisk verk som blant annet bygger på terser og kvinter fra «Ja, vi elsker». «Typisk norsk», ifølge Persen. I 1998 mottok Persen Edvard-prisen i kategorien samtidsmusikk – mindre verk for *Arvesøl*. Prisutdelingen fikk imidlertid en dramatisk vending: Under direktesending på NRK ble Persen svært opprørt fordi han mente fremføringen av verket (denne gangen fremført av Bergen Filharmoniske Orkester) var mislykket. Han forsøkte å stoppe TV-opptaket og ønsket å avslå både æren og prispengene for å bevare sin kunstneriske integritet.

Verket er bestilt av Ultima og skrevet for Oslo Sinfonietta som, sammen med dirigent Christian Eggen, stod for urfremføringen i NMHs Lindemansal.

Rebecca Saunders: *Skull*

Skull er skrevet i 2023 for stort ensemble og utgjør den siste delen av et triptyk sammen med verkene *Skin* (2016) og *Scar* (2019). De tre komposisjonene kan fremføres hver for seg eller samlet.

I *Skull* skiller instrumenteringen seg betydelig fra de andre verkene. Det klanglige fokuset ligger på det nedre registeret til treblås- og messinginstrumenter, og piano og elektrisk gitar er erstattet med en analog elektrisk Korg BX3 draw-bar-orgel, valgt for sin fleksibilitet og slående lyd.

Med sine 38 minutter er *Skull* det lengste verket i triologien, og følger, i sterk kontrast til *Skin* og *Scar*, et komplekst nettverk av lyrisk polyfoni som strekker seg fra første lyd til siste fermate.

Et sitat fra Haruki Murakamis bok *Hard-boiled Wonderland and the End of the World* belyser for komponisten verkets sentrale bilde:

«Skallen er omsluttet av en dyp stillhet som virker som selve intetheten. Stillheten ligger ikke på overflaten, men holdes som røyk inni. Den er ufattelig, evig, en løgemsløs visjon kastet mot et punkt i tomheten.»

Skull er en sambestilling av Ensemble Modern, Ensemble Contrechamps, Festival Acht Brücken | Musik für Köln & La Biennale di Venezia og Oslo Sinfonietta. Sinfoniettaen har spilt verket i Danmark, England, Nederland og Norge. Bestillingen er muliggjort gjennom støtte fra Norsk kulturfond.

Jonas Skaarud:

And I had wanted, among other things, a song. (2026)

Verket er tredje – og, etter komponistens plan, siste – del i en serie verk som bygger på bearbeidelser av musikken til middelalderkomponisten Guillaume de Machaut, med *Messe de Nostre Dame* som fordreiningspunkt. Første del ble skrevet for Kalle Moberg og Håkon Thelin i 2024, og andre del for Ny Norsk Messingkvintett, Frode Haltli og Geir Strande Syrrist i 2025. Ved siden av sitater, bearbeidelser og bearbeidelser av bearbeidelser, fletter Skaarud inn flere verk av Machaut, der kirkemusikk, feststemt hoffmusikk og sørgelig kjærlighetsmusikk forenes i sakte linjer og dvelende klanger. Stikkord fra komponisten er for øvrig: «støy, støv, rust og smuss – og ikke minst ensomhet.»

Komposisjonsoppdraget er muliggjort gjennom tilskudd fra Det Norske Komponistfond.